

Kennismakingsdag 13 oktober 2002

Stand van zaken Aids

Onlangs is in Barcelona de stand van zaken rondom Aids wereldkundig gemaakt. Een kort overzicht om op de hoogte te blijven door John Beek. ♦

Internet

De Stichting Mijnsheerenland heeft een eigen adres op Internet in vier talen (NL, FR, EN, DU):

www.mijnsheerenland.com

De site staat ook nog op een tweede plaats die soms sneller is:

mijnsheerenland.free.fr
(inderdaad zonder www)

Cursussen en dergelijke staan op de eigen site van Les Gaillards:

lesgaillards.free.fr

Berichten kunnen worden gestuurd naar:

mijnsheerenland@online.fr
als het de Stichting betreft, of
naar Aristos en Gerrit via:
aristos@online.fr
gerrit@oreka.com

De tweede dag voor donateurs, vrijwilligers en vooral ook voor belangstellenden van de Stichting Mijnsheerenland wordt dit jaar gehouden op zondag 13 oktober 2002 in Theatercongrescentrum "De Nobelaer" te Etten-Leur - tussen Breda en Roosendaal.

Dit keer wordt de dag, die mogelijk een jaarlijks karakter krijgt, dus in de provincie Brabant gehouden.

Er is veel plaats, dus we rekenen op een grote belangstelling en opkomst. Het programma is bij het ter perse gaan van deze nieuwsbrief nog in volle voorbereiding.

Het programma begint om 10.30 uur en inloop is mogelijk vanaf 9.30 uur. Zo kunnen ook de mensen uit Groningen er gemakkelijk op tijd zijn. De dag duurt naar schatting tot 17 uur.

Inhoud

Naast een introductie en verhaal van de beide Gaillards zelf, komen er verschillende andere

mensen aan het woord - waaronder Martijn, waarvan u in deze nieuwsbrief ook een bijdrage ziet. Het spreekt vanzelf dat dit alles wordt gelardeerd met een ruime portie theater, dans en muziek. Niet in de laatste plaats dankzij de belangenloze medewerking van de muziekschool van Etten-Leur St. Frans.

Er wordt in de grote zaal een video van ruim een kwartier vertoond, die een overzicht geeft over het (opbouw-) werk van de laatste vijf jaar. "Les Gaillards" hebben niet voor niets zojuist hun 5-jarig lustrum gevierd! Verschillende mensen en organisaties komen naar Etten-Leur met een stand met allerlei informatie.

**Kijk voor meer
informatie over het
programma op pagina 3!**

Adres

Theater 'De Nobelaer'
A. van Berchemlaan 2,
Etten-Leur (076- 5034350) ♦

Enkele cijfers

Op 15 september 2001 stonden 654 donateurs vermeld in de database van de stichting. Het aantal vrijwilligers is niet meer te tellen (enkele honderden) omdat de meesten ook donateur geworden zijn.

Sinds 1 januari 2002 heeft de stichting € 42.140,- aan donaties binnengekregen. ♦

03130 Montcombroux les Mines
Frankrijk

Tel. (+33)-(0)470-996454

Fax (+33)-(0)470-996289

E-mail: mijnsheerenland@online.fr

Web site: www.mijnsheerenland.com

Ingeschreven bij de KvK Amsterdam onder nr. S216637 en fiscaal gerangschikt, art.24, lid 4.

Giro: 7.53.42.43

t.n.v. St. Mijnsheerenland
te Mijnsheerenland

De dans

Maarten Streefland kwam naar Les Gaillards voor de 10-daagse cursus zang. Naast zijn bijdrage als tenor en als vakantiegast maakte hij - net als alle anderen - ook kennis met onze andere gasten: Wico bijvoorbeeld.

Op een avond danste Gerrit in het donker rond en in het zwembad zijn dans, die niet in woorden is te vatten.

Dit alles samen vormde voor Maarten de inspiratie tot het verhaal 'De Dans'.

Hij had zich in het mooiste pak gestoken, want hij wilde niet de indruk wekken dat zijn besluit een bevestiging was of een ongeluk, maar een weloverwogen beslissing. Dat ze, als ze hem vonden, zouden zeggen: daar is over nagedacht. Gewone mensen kunnen schokkende gebeurtenissen eenvoudig onder woorden brengen, wist hij. Hij hurkte en speelde met zijn vingers in het water. Ik ben vastbesloten, dacht hij, niemand houdt mij tegen. De kringen die zich bij de aanraking van het water vormden, verwijderden zich als radiogolven over het, door de maan beschenen oppervlak. In de leegte om hem heen klonk het schrille geluid van opgewonden krekels. Hij zag zichzelf in vage contouren weerspiegelt in het water. Ik ben al uit mijn lichaam getreden, dacht hij, mijn geest zweeft niet op de wateren, maar in de wateren.

'Hoe voel je je, sprak hij tot zijn spiegelbeeld, 'zonder dit zieke lijf?'

Hij zei het fluisterend, want, hoewel hij dit oord met zorg had uitgekozen, wist je nooit of er iemand in de buurt was.

'Ik voel geen gewicht meer, lieve vriend. Alles is hier doorzichtig en vooral stil, maar ik mis de warmte van je bloed, je strelende handen en je hart dat bemint'

'Ach, wat heb je aan mijn handen die verstijven, mijn hart dat niet meer klopt en mijn bloed dat niet meer stroomt. Begrijp het, het heeft geen zin. Het aantrekken van deze kleren heeft mij drie uur gekost. Over een maand zijn mijn benen als planken, over een half jaar ben ik een wrak en stoot ik slechts onverstaanbare klanken uit. Einde verhaal. Begrijp je wat ik bedoel!'

Hij stond al tot zijn knieën in het water.

'En ik dan, betekende ik niets meer voor je. Ik, die richting geef aan je angsten en vreugden, die je troost bij verdriet, waarom ben ik nu een vreemde voor je? Ik wil terug in jouw lichaam, ik wil je bezielen. Ik kan je ogen geven die dingen zullen zien die je niet eerder hebt gezien, nieuwe oren die klanken horen die je niet eerder hebt gehoord, maar bovenal geef ik je een nieuw hart waarin volmaakte rust heerst en een alles omvattende inzicht in de zin van je gekwetste lichaam. Sterf niet voordat je dood gaat, sterf niet voordat je dood gaat!'

Hij was nu op de plek aangekomen waar de maan haar licht als een spot op hem had gericht. Het water kroop langs zijn nek omhoog en, terwijl de woorden sterven en dood in zijn hoofd bleven nadreunen, voelde hij zich langzaam wegzinken in de moerassige bodem. Het laatste wat hij nog kon zeggen was: 'Vertel mij, wat is de zin van een half jaar sterven?' Hij kreeg geen antwoord en toen hij zijn ogen opende, zag hij zichzelf aan de oever met links en rechts zijn vrienden en de beide honden die hij nog, voordat hij wegging, had opgesloten. In een ondeelbaar moment, besefte hij dat al het denken over wat met hem stond te gebeuren hem niets had opgeleverd, maar dat die mensen die hem toeriepen en die hij niet kon horen hem liefhadden en hem niet konden missen. Een snik wrong zich naar boven en hij schreeuwde het uit.

Toen ging hij het gevecht aan met de dood, waarvan hij de bitterheid reeds proefde. Het was een urenlange worsteling met een ongrijpbare vijand die hem door de vingers glipte en hem naar beneden wilde sleuren, maar de wil te overleven gaf hem een immense kracht die hij nooit eerder bij zichzelf had ontdekt en die hem uiteindelijk naar de oever duwde, waar hij uitgeput bleef liggen.

'Ik ben gered', dacht hij, 'goddank, ik ben gered'

De maan verbleekte, de zon kwam op, een nieuwe dag begon. Hij richtte zich op en zag het op zijn wankelende benen gebeuren. Hij lachte door zijn tranen heen.

Maarten Streefland

Sofie de zeeleeuw

Zou jij met een zeeleeuw willen zwemmen - werd mij gevraagd. Dat lijkt me heel tof, antwoorde ik. Binnen een week was ik in Le Pal, een dieren- en uitgaanspark in de buurt. Eerst op de kant blijven zitten, dan zwemt het dier naar je toe en geef je het sardientjes.

Dan op het water liggen en Sofie springt over je heen. Dan een stukje zwemmen met de zeeleeuw.

Na een tijdje weer terug op de kant en ze vragen: hoe was het? Hoe leg je dan uit hoe het is om oogcontact met een zeeleeuw te hebben? Wil je het weten? Ga het zelf eens doen als je de kans hebt.

Martijn Smit

Kennismakingsdag 2002

Ontmoetingen met donateurs, gasten, vrijwilligers en belangstellenden op zondag 13 oktober in Etten-Leur

Het programma is voor iedereen op één of ander vlak een kennismaking! Met de initiatiefnemers vanuit een ander oogpunt. Oog in oog met het bestuur. Een blik op de gasten. Een hand voor de medevrijwilliger. Een kennismaking met ontroering. Stands die iets persoonlijk presenteren of waardevolle informatie verstrekken. Kortom kom!

Deze dag staat in het teken van het dagelijks samenwerken en kennis nemen van het werk van de Stichting Mijnsheerenland en met de werkplek Les Gaillards. Breng mensen mee die belangstelling hebben voor de kunst van het leven: laten we de energie (ver-)delen.

Uw rol als belangstellende wordt actief bij het deelnemen aan een workshop naar keuze, het reageren met vragen aan het bestuur, zelfs in uw rol als toehoorder bij de vele optredens. U kunt zelf ook een eigen stand inrichten met fotoboeken en info.

Wie kennis wil maken met de Armeense cultuur kan meedoen in de workshop Armeens Oratorium door Aristos Bouius.

Wie een jazzdans wil meemaken kan dat doen bij Vera Bergman (neem dansschoenen en kleding mee).

Kennismaken met Mandala-tekenen of een workshop Yoga of je eigen drama uitproberen bij terugspeeltheater. Het is allemaal mogelijk!

Kortom kom en kom actief!

Voorlopige Programma-opzet:

9.30 - 10.30 uur: Inloop/kennismaken in de foyer van Theater De Nobelaer met stands en koffie, gastenboeken en vele foto's (neem ze mee!).

10.30 uur: Grote zaal theater: theatrale opening met een bijdrage van gast Martijn over zijn leven (-skunst) met MS. Gevolgd door een presentatie van de danscursisten in Frankrijk (o.l.v. Vera Bergman). Daarna een lezing en een videopresentatie over het wonen en werken in Frankrijk de afgelopen 5 jaar.

Na een zangpresentatie beantwoorden de bestuursleden uw vragen en geven informatie in een open discussie.

Er is een lunch van 13.00 uur - 14.00 uur gepland. U kunt ter plekke broodjes en iets te drinken kopen.

Daarna volgen de workshops (waarvan sommige nog onder voorbehoud): van 14.00 - 15.00 uur: Tekenen/schilderen, yoga, jazzdans, zang, muziek maken, mandala tekenen, dansexpressie.

15.00 uur: Theepauze

15.30 uur: Afsluitend programma in de grote theaterzaal met opnieuw muziek, enkele woorden en een danspresentatie.

17.00 uur: Einde

Eerste gast

Onze eerste gast aan het einde van de lente dit jaar was Marijke Schaap. Zij kwam in eerste instantie met haar man Dick, maar eigenlijk was Les Gaillards uitgekozen als de plek waar een familie-reünie zou plaatsvinden. Vele familieleden kwamen in de veertien dagen langs en bleven. Het was een heel bijzondere tijd met Marijke. Wellicht was het hoogtepunt de maaltijd, die we geheel in stilte hebben genuttigd, uit solidariteit met Marijke die door haar ziekte ALS niet meer kan praten. ♦

Fait accompli

(Voldongen feit)

**Hoe kom je uit een labyrint,
zonder uitgang?
De muren wijken niet, geen weg terug.
Het is levenslang.**

**Het labyrint is zeker niet klein.
Genoeg te zien.
Genoeg te vinden.
Assertief zijn,
is lonend bovendien.**

**Hier zijn is nog,
een voldongen feit,
Accepteren versus negeren.
Een valkuil om
te bagatelliseren.**

**De promenade door het labyrint,
mag dan wel een beetje vlug.
Uiteindelijk zoek ik toch de uitgang,
Want ik wil m'n lichaam terug.**

Martijn Smit

Barcelona 2002: Aids in behandeling

Wie krijgt behandeling tegen Aids en wie niet?

Van 7 tot 12 juli vond in Barcelona de 14e wereldaidsconferentie plaats. Het politieke belang van deze tweejaarlijkse conferenties (2000 in Durban, 2004 in Bangkok) wordt steeds groter. Vraag nu was waarom nog zo weinig mensen in de wereld "toegang tot behandeling" ofwel "Acces to Treatment" (AtT) hebben. Inderdaad, er zijn geweldige problemen op te lossen om AtT te organiseren, maar de echte vraag is niet meer: Kan het? maar: Willen we het? "We" zijn dan de rijke westerse landen en de politieke leiders in de wereld. Hoe cynisch het ook is, de politieke leiders willen het als ze weten dat het helpt om aan de macht te blijven, de rijke landen willen het als ze weten dat het economisch rendabel is d.w.z. als ze weten dat ze aan de economische macht kunnen blijven.

JOHN BEEK

De politieke leiders weten dat de bevolking in hun land steeds meer kennis heeft over de mogelijkheid tot behandeling met combinatietherapie en moeten wel mee met de eis om er aan te beginnen; de rijke landen beseffen dat grote sterfte in bijvoorbeeld Afrika ook het "gegeven" ontwikkelingsgeld uit het verleden dood maakt. Nu het antwoord op deze machtsvragen kantelt naar 'ja' wordt het antwoord op de ethische vragen belangrijk. Vragen als: Kun je medicijnen geven als je weet dat de controle op inname niet goed is. De inname, d.w.z. elke dag op tijd alle pillen slikken, is belangrijk omdat anders niet alleen de patient op den duur geen baat meer heeft bij de behandeling, maar ook een resistent virus kan ontstaan dat dan weer verspreid wordt, waardoor het lijkt of je water naar de zee draagt. Een andere ethische, maar ook cynische vraag is: kun je niet beter alle aandacht richten op preventie en de 40 miljoen mensen met hiv/aids dan maar laten sterven.

Beslissing

Ervaringen uit diverse hulpprojecten en nieuwe technische ontwikkelingen die gepresenteerd werden in Barcelona gaven op

deze vragen antwoorden en leidden tot de conclusie dat er nu echt begonnen kan en moet worden met wereldwijde behandeling met combinatietherapie.

Er is succesvol ervaring opgedaan met Direct Observed Therapy (DOT), d.w.z. erbij zijn als de pillen geslikt worden. In elk Afrikaans dorp is wel iemand die de autoriteit heeft om de middelen te verstrekken en op de inname ervan toe te zien. En als we er coca-cola en koud bier kunnen krijgen dan ook pillen. Elke hiv-positieve die wordt behandeld, zal zich niet alleen gezonder voelen en kunnen werken, maar is tegelijk minder infectueus voor derden zo blijkt

uit onderzoek. Daarnaast zijn er goedkopere en effectieve methodes ontwikkeld om te testen of iemand geïnfecteerd is en hoe hoog de viral load is d.w.z. hoeveel virus er in het bloed zit. Daarvoor is geen groot en duur laboratorium meer nodig. Dat kan dus ook in elk dorp op het platteland.

Daardoor zal het grote nieuws voor de mensen in o.a. Afrika zijn, dat hiv/aids niet meer gelijk staat met doodgaan, iets wat wij in het rijke westen al weten sinds 1996. Mensen die het besef krijgen dat ze door de behandeling niet meer doodgaan aan de gevolgen van aids, maar kunnen leven en werken met hiv, worden de grootste pleitbezorgers voor preventie en behandeling.

Het tweede grote nieuws is dus dat behandeling via DOT een grote bijdrage levert aan preventie. Natuurlijk blijven er risico's en zullen er fouten worden gemaakt waardoor resistent virus kan ontstaan. Maar er is aangetoond dat in het rijke westen, waar de behandeling optimaal

kan zijn, resistente virussen in opmars zijn. Resistent virus blijkt dus niet afhankelijk van het niveau van gezondheidszorg. Om het voorgaande nogmaals beeldend te beschrijven. We zitten nu dus in een auto op weg naar een belangrijke vergadering over wetgeving voor het verplicht dragen van autogordels en passeren op een stille weg de slachtoffers van een busongeluk. Rij je door of stop je? Nog lang praten?

Wat moet dat niet kosten? Berekeningen maken duidelijk dat van elke 100 verdiende Euro in het rijke westen 10 Eurocent

nodig zijn om het geldprobleem op te lossen. Per jaar ongeveer 12 miljard Euro. Ter vergelijking: Het kijken naar de voetbalwedstrijd Engeland-Argentinië, en dus niet werken die 2 uur, kostte de Britse economie 2 miljard Euro. Moeten we nog lang praten over geld?

In Barcelona is afgesproken dat in Bangkok (2004) wordt gemeld dat 3 miljoen mensen in de wereld worden behandeld met combinatietherapie. Nu zijn dat er 730.000 van de 40 miljoen. Het zijn slechts stappen, maar alleen zo kom je de berg op. Met dank aan alle goede informatie uit Hiv-nieuws nr. 78 van de Hiv-Vereniging Nederland. ♦

Voor de meelevende leek is het goed nogmaals te benadrukken dat de combinatietherapie bij een hiv-infectie geen genezing bewerkstelligd. De deling van het virus wordt geremd, waardoor het afweersysteem niet meer of minder wordt aangetast en dus (weer)in staat is weerstand te bieden aan allerlei ziektebronnen. Per persoon kan dat verschillen. Aids blijft dus een dodelijke ziekte die niet altijd meer tot de dood hoeft te leiden.

Muziekkamer tijdelijk kerk

Bisschop Jeroen Greveling uit Breda was onze (zieke) gast. Na een dag bij ons geweest te zijn, zei hij al: als ik nu naar huis moet, is mijn vakantie al geslaagd. Gelukkig zei hij dat na ruim 14 dagen ook nog! Bovendien komt hij met Kerst terug.

Hoewel hij altijd moet liggen, heeft Jeroen toch - zittend - de doop verricht van het buurmeisje Clara. Daartoe hadden wij de muziekkamer omgedoopt tot kerk. Dat kon, want de regel is: daar waar de bisschop is, is de kerk. U ziet hiernaast het resul-

taat en de trotse vader.

Begravenis

Op 1 juni was de muziekkamer ook de plaats waar het ritueel van de (her-) begravenis van Joop van Schaik plaatsvond. Na een

korte plechtigheid is toen de urn met de as van Joop in het naburige dorpje Trézelles bijgezet (zie ook vorige Gaillard). ♦

MS en ALS - wat is het eigenlijk?

Afgelopen periode zijn via de Stichting Mijsheerenland enkele mensen bij Les Gaillards te gast geweest die ziek zijn door MS (Multiple Sclerose) of ALS (Amyotrofische Lateraal Sclerose). Voor de lezers van de nieuwsbrief enige basisinformatie over beide aandoeningen.

Wat gebeurt er bij ALS?

Spieren zorgen voor beweging. Hiervoor krijgen zij, via de zenuwen een signaal van de hersenen. Bij ALS is er iets mis met de zenuwbanen die de verbinding vormen tussen hersenen en spieren. De cellen van deze zenuwbanen vallen geleidelijk uit en geven geen signalen meer door aan de spieren, met als gevolg dat deze niet meer (kunnen) functioneren. Het is nog niet bekend hoe de ziekte ontstaat. Genezing is (nog) niet mogelijk.

ALS is dus een aandoening die leidt tot het onvoldoende of niet functioneren van de spieren.

Soms erfelijk (5-10%), progressief van aard, meestal zonder pijn, tast het verstand niet aan. De zintuigen blijven doorgaans intact, evenals de werking van darmen en blaas. De seksuele functies blijven lang behouden. Uiteindelijk worden alle spieren, behalve de hartspier, aangedaan. Het is duidelijk dat de aandoening geestelijk zeer moeilijk te verwerken is, voor de patient en voor zijn directe omgeving.

Waar ALS als het ware van 'buiten naar binnen' werkt (de

zenuwen die naar de spieren lopen) is MS meer van binnen naar buiten (het centrale zenuwstelsel wordt aangetast). Toch zijn beide aandoeningen verwant. Soms ook wordt ALS 'het boze broertje' van MS genoemd.

Wat gebeurt er bij MS?

MS is een ziekte van het centrale zenuwstelsel die kan leiden tot zeer uiteenlopende klachten.

De oorzaak van MS is niet bekend. De ziekte is niet erfelijk, maar genetische factoren spelen wel een rol.

Een geneesmiddel bestaat niet, wel medicijnen om bepaalde klachten te verminderen. Bij MS ontstaan er ontstekingen op uiteenlopende plaatsen in de isolerende laag myeline die rondom de zenuwen zit.

MS is net zo min spierziekte als ALS, alhoewel ook hier de spieren worden uitgeschakeld.

De ziekte is zeer onvoorspelbaar, de diagnose is moeilijk te stellen en dus leven mensen vaak al lang met klachten die voor henzelf en artsen moeilijk plaatsbaar zijn. Het kan wel twee jaar of langer duren voordat iemand, na met klachten naar de dokter te zijn

gegaan, de diagnose MS krijgt. Vermoeidheid is een veel voorkomend symptoom bij MS en zonder duidelijke diagnose wordt soms gedacht (maar niet altijd gezegd) dat het "tussen de oren zit". Voor de patient en zijn omgeving uiterst ingewikkeld. Lang niet iedereen met MS zal een rolstoel nodig hebben. Mensen met MS leven net zo lang als mensen zonder MS. Het beeld wat de gewone man meekrijgt van MS is het beeld van de patient die in een rolstoel zit, vaak volledig bedlegerig en afhankelijk is, hetgeen de conclusie dat MS een dodelijke spierziekte is in de volksmond bevestigd. Overigens mag niet gebagatelliseerd worden wat MS betekent, in welke vorm dan ook, voor de patient en zijn omgeving.

Het is slechts een summieri samenvatting over twee uitgebreide onderwerpen. Via Internet zijn er vele tientallen sites die extra informatie kunnen geven, als u daar behoefte aan heeft.

Les Gaillards

Buizerd

Toen was er opeens een ruit gebroken en vloog er een buizerd in de kamers boven. Hij had net een vogeltje verorberd of was daarmee bezig. Even schrikken - dat wel. Na de fotosessie koos hij opnieuw het luchtruim. ♦

IN KLEUR

Wist u dat deze nieuwsbrief in kleur echt véééél en véééél mooier is? Meldt u dus aan als email-donateur! Met een paar simpele drukken op toetsen, heeft u Le Gaillard in uw eigen computer staan en kunt u hem printen. In kleur - bijna iedereen heeft toch tegenwoordig een kleurenprinter? - of niet? Downloaden is echt een peuleschil!

Lustrum groots feest

5 jaar Les Gaillards uitbundig gevierd

Voor de Franse deelnemers aan enkele feesten tijdens het lustrum hadden we een speciaal grapje bedacht: 5 jaar in Montcombroux geleefd of moeten we zeggen: overleefd? *Fi donc!*

Het waren prachtige dagen. Volgestouwd met speciale en bijzondere gebeurtenissen. De opening in Romeinse stijl was een echte binnenkomer. Aan tafel aanliggen, doen we ten slotte niet zo vaak meer.

Zonder nu het hele feest hier met woorden te willen nadoen, is het voldoende om te zeggen, dat het een succes was. Vele mensen hebben elkaar ontmoet, die daarvoor alleen maar van elkaar hadden gehoord. Nieuwe contacten zijn gelegd en zo de basis voor de volgende vijf jaar.

Afscheid

Het afscheid op maandagmorgen is het vermelden waard. Wij hadden ons er al weken op verheugd. Wij staken ons in witte jassen en hebben iedereen op een volstrekt foute hoofdzuster-manier uit bed geramd onder het slaken van kreten als: "Hebben wij lekker

De modeshow

geslapen?" en "Zullen wij eerst even gaan plassen." We hadden al het hulpmateriaal, zoals rolstoelen, rollators, scootmobiel en wc-stoelen erbij gehaald.

Iedereen speelde schitterend mee en vertrok toen weer naar de harde wereld buiten.

Iemand schreef in het gastenboek: 'Lieve jongens, lieve hemel: 5 dagen homo ludens in optima forma: zingen, spelen, lachen, huilen, genieten, gelukkig zijn...'

Iemand anders: 'Als gaan en komen samenvallen, maakt de richting van de beweging niets uit.'

Waarvan acte. ♦

Paul Römer - onze meest recente gast

Terwijl er geploegd en gezweet wordt op de produktie van deze nieuwsbrief is Paul Römer bij ons. Hij is bezig met het corrigeren van de drukproeven van zijn gedichten- en gedachtenbundel en wil graag voor deze nieuwsbrief een voorpublicatie toestaan.

Op de vraag: "Vertel eens iets over jezelf als achtergrondinformatie voor de lezers?" wordt hij verdrietig. "Mijn leven is een puinhoop geweest ... en tegelijkertijd heb ik zoveel mooie momenten gehad. Zoveel mooie mensen ontmoet ook."

Zijn lichaam moge dan door Aids minder functioneren dan vroeger, zijn geest lijkt verlicht - net als de verlichte meesters die hij in India bezocht.

Te zijn of niet te zijn.

Uit de verboden Eenheid, de vergeten vrijheid, het angstvallig gecontroleerde leven, het zinloze zoeken naar zin, wordt de behoefte geboren aan werkelijke vragen, aan antwoorden die werken.

Het is de echtheid van ons verlangen, die bepaalt of er een antwoord van troost, heling, liefde, genade ontvangen kan worden.

Onze overlevingspatronen behoeden ons ervoor niet dieper te lijden dan zichzelf toestaan.

Zij blokkeren echter de deur naar vrijheid, eenheid, liefde.

Als 'wie' verlang ik naar vrijheid, eenheid, harmonie, liefde?
Als een vreugdevol 'ik' -toegang hebbend- vruchtbaar verlangend,
of als dat andere 'ik', van de onvruchtbaarheid, dat we maar al te goed kennen?

Is leven hier op aarde niet 'keuze'?

Steeds weer - gelukkig - kan ik kiezen, kan ik gelukkig kiezen,
voor het prachtige schepsel dat ik ben!

Paul Römer

Vrijwilligers!

Voor het werk van de Stichting Mijsheeren-land zijn vrijwilligers on-ont-beer-lijk! Gelukkig hebben we deze zomer weer ontzettend veel steun gehad. Niet iedereen kunnen we hier met naam en toenaam noemen, maar dat betekent niet dat we hun niet *allemaal* enorm dankbaar zijn!

In de lente kwam Laetitia aanlopen als pelgrim om een nachtje te blijven. Ze bleef uiteindelijk drie weken.

Jeanco - welbekend uit vorige nieuwsbrieven - ging op 2 juli en kwam terug nadat wij hem belden met het verzoek toch s.v.p. assistentie te verlenen. Enkele dagen later stond hij op de stoep!

Vele andere vrijwilligers - teveel om op te noemen eigenlijk - zijn gekomen en gegaan. Wij gaan binnenkort met een aantal mensen om de tafel zitten om over het beleid ten aanzien van vrijwilligers meer duidelijk te geven. Dat wordt tijd na 5 jaar! ◆

Reacties op Telegraaf-artikel

Voor alle mensen die de Telegraaf niet hebben gezien, hebben wij het artikel overgetikt in deze nieuwsbrief (pag. 9&10).

Het aantal reacties was overweldigend! De eerste drie dagen keken zo'n 8000 mensen op de site. Bijna 100 daarvan stuurden een emailtje ter ondersteuning van het werk. Vele vrijwilligers boden zich aan.

Verder hebben enkele TV-programma's aangeboden een reportage te maken, waaronder *Vinger aan de pols* en *Lunch TV*. Als het allemaal doorgaat zijn we 10 oktober tussen de middag al *live* op de TV. Verder wil een programmamaker ons een jaar lang op diverse momenten volgen.

Dan uiteraard alle donaties aan de stichting. Daar hebben we nu nog geen overzicht van - met uitzondering van de grote donatie die op pagina 8 vermeld staat onder *Bijzondere Initiatieven*. ◆

Rodokus - welbekend bij vele zomergasten maakt het goed! Zie hoe hij uit het ei kruipt, hoe langzaam het wederzijds vertrouwen met Prince wordt opgebouwd en tenslotte, hoe hij nu is (bovenaan). Hij wordt vast een prachtige huispauw van 2 meter.

De volle zomer van 2002

Niet alleen hebben wij deze zomer veel gasten ontvangen die ziek waren - ook de andere gasten waren ruim vertegenwoordigd! De cursussen zijn goed bezocht en het ziet er naar uit dat veel cursussen volgend jaar weer opnieuw op de agenda staan - kijk maar eens op de voorlopige agenda op pagina 10.

Gisela Heising heeft dit jaar voor de derde keer twee weken een cursus beeldhouwen gegeven. De week wordt altijd afgesloten met een expositie voor de deelnemers zelf. Als u heel snel bent, kunt u er wellicht volgend jaar bij zijn. Vol is vol namelijk.

Wim Janzen presenteert de resultaten van zijn cursisten. Tijdens de lunch een dagelijks ritueel. Deze dag is men naar het plein getrokken om een pittoresk huisje te tekenen. Net als Gisela is Wim er al voor het derde jaar. Volgend jaar weer een kans! Meer foto's zien van deze zomer?

Kijk op de site van Wim:

http://w.janzen/foto_2002_1/index.html en op http://w.janzen/foto_2002_2/index.html

De muziekkamer was het toneel van de eerste twee weken cursus: massage voor mannen door Aristos gegeven. De eerste week voor beginners en de tweede week het vervolg. Naast enkele mannen die vorig jaar ook hadden meegedaan ook nieuwe gezichten. We zijn benieuwd welke partners, buurmannen of opa's inmiddels van de vaardigheden hebben mogen genieten. Volgend jaar natuurlijk weer! Maar dan één week om de schromende hetero-mannen over de streep te helpen en een week voor homo-mannen. De dames moeten nog even wachten helaas.

Vera Bergman heeft in 7 dagen van juli deze groep meer- en minder ervaren dansers tot grote hoogten weten te stuwten. De week is afgesloten met een presentatie en de resultaten kunnen de dansers thuis laten zien, dankzij de video-registratie. Wellicht iets voor u/jou volgend jaar in augustus?

Begin september waren 6 mensen met Aids hier te gast. Mensen die in hun dagelijks leven dagbehandeling krijgen in het Flevohuis in Amsterdam. De groep heet: de DaVinci-groep. Ze hebben dit prachtige kunstwerk in het park achtergelaten (dank je Peter!). Hij is Leonardo gedoopt!

In de vorige nieuwsbrief heeft u kunnen lezen dat we wilden proberen het Armeens invaliden-koor Paros naar Frankrijk te halen. Dat was een te grote financiële drempel helaas. Wel zijn 16 zangers uit Nederland gekomen voor een zing-vakantie. We hebben keihard gewerkt met het Armeense Oratorium, Rachmaninov en enkele andere werken. De week is afgesloten met een concert voor zo'n vijftig man. Het resultaat was verbluffend! Volgend jaar: middeleeuws en renaissance-repertoire met optredens in een naburig stadje dat die week helemaal is omgetoverd in een middeleeuwse veste.

Naderende dood

"Hoe is dat", werd op de prachtige video van Aristos en Gerrit van Les Gaillards, aan een stervende aidspatient gevraagd. Hij zei: "ik voel de dood dichterbij komen, maar kan dat niet onder woorden brengen."

Toen ik hem dat hoorde zeggen wist ik gelijk hoe dat voor mij is. Ik had er tot dat moment niet zo bij stil gestaan.

Ik voel het leven uit mijn lijf weg trekken. Van buiten naar binnen. Mijn spieren houden er mee op. Ik voel alles, precies zo toen ze nog wel naar mijn hersenen luisterden. Intenser zelfs. Het feit dat ze het niet meer doen schept de afstand die mij duidelijk het verschil tussen leven en dood maakt. En bijna elke dag is er wel iets in mijn lijf dat minder of niet meer functioneert en mij laat weten dat de dood dichterbij komt.

Letterlijk word ik hierdoor steeds meer naar binnen gebracht. Wat dat "binnen" nu precies is, weet ik niet. Het is niet "mijn" denken, want dat doe ik vrijwel niet. Bovendien was dat nooit mijn sterkste kant. Er zijn wel honderdduizenden gedachten die, tegelijk als knikkers in een flip-

Wico schrijft zijn bijdrage met behulp van een speciale computer en een laserstraal waar hij de letters mee kan aanwijzen.

perkast gegooid, in mijn hoofd komen en met dezelfde snelheid weer gaan. Daar achter of daar onder zit iets waar volledige rust heerst. Het is er helder zonder beelden of taal. Stil. Het is. Leeg en vol, zoals de Boeddhisten het noemen. Anderen zullen het weer God of weet ik wat noemen. Die stempels waar we als mensen zo gek op zijn, leiden al tot genoeg ellende. Die ellende zal ophouden, zodra we ons aan dat onbenoembare toevertrouwen. En het is juist dit dilemma dat zorgt dat ik besef hoe alleen het

menselijk bestaan is. De mate waarin we volslagen verstrikt zijn geraakt in onze projecties. Natuurlijk ik ook. Toch heb ik de indruk dat bij mij het kaf van het koren wordt gescheiden. In dat onbenoembare bestaat geen kaf. Meer dan ooit ervaar ik het kaf van de ander. Alleen die ander beseft het niet en wil dat veelal niet weten. Onbewust in eigen projecties verdwaald. Juist nu is, maar natuurlijk altijd al - alleen toen realiseerde ik me dat niet - het contact met de ander voor mij zo wezenlijk.

En niet alleen omdat ik nu vrijwel onverstaanbare klanken nog kan uithangen en het wel heel erg handig is bij het uitvoeren van de dagelijkse verzorging dat ik word begrepen. Ook weet ik me graag naadloos verbonden met de ander, omdat er pas dan werkelijk iets tussen twee mensen plaatsvindt. Dat is alleen mogelijk als de projecties uit het verleden geen rol spelen. Zonder bitterheid of oordelen constateer ik dat dit amper voorkomt. Pijnlijk vind ik het wel en voel me dan machteloos en onbegrepen. Soms ben ik nog boos. Ook deze realiteit doet mij steeds verder naar binnen gaan. De figuurlijke dood, het ontbreken van echt contact, de afstand, is er al.

Het is allemaal niet nieuw, als kaf en koren van elkaar gescheiden naast elkaar liggen, zijn het ineens twee aparte dingen.

Steeds verder van buiten naar binnen. Het is er stil en vol leven. Hoe gek misschien dit mag klinken, ik ben gelukkiger dan ooit en geniet met volle teugen van het leven. De dood nadert, maar ik leef voluit.

Wico Wijshake

B i j z o n d e r e i n i t i a t i e v e n

Dick en Hanny Hellendoorn-Roemer kwamen 350 Euro brengen. Hanny nam afscheid van haar werk en mocht een cadeau kiezen. Dat werd dus geld voor de Stichting Mijnsheerenland! De penningmeester - Pitt Treumann - kon het bedrag ter plekke in ontvangst nemen. ♦

Er waren veel meer bijzondere initiatieven. Zo heeft Renate Merx in het kader van een stage-opdracht voor haar opleiding een bedrag van € 150 opgehaald. Kaj Vonk, die altijd de stenen levert voor de beeldhouwcursus, heeft € 150 voor de stichting bijgedragen.

Marcel Mengelers, ooit vrijwilliger hier, heeft bij een eetfeestijn met vrienden niet alleen € 425 bijeengesprokkeld, maar ook nog een weekend voor twee personen bij Les Gaillards.

Basisschool de Lindelommer in Hoeven heeft enkele maanden geleden ook € 100 bij elkaar gebracht.

Een collecte van de **Communauté Protestante Neerlandaise** heeft € 846 opgebracht. Vele particulieren hebben (weer) hun vaak jaarlijkse donaties gestort. Sommigen daarvan zeer grote bedragen.

Bij het ter perse gaan van deze nieuwsbrief belde een vertegenwoordigster van het **Protestants Christelijk Steunfonds** op dat ze naar aanleiding van het artikel in de Telegraaf hadden besloten

€ 5000 te doneren aan de stichting.

Het legaat van **Kees Koppenol** - ooit gast hier, maar inmiddels al weer enkele jaren overleden - dat hij via het **Aidsfonds** had geschonken, is inmiddels ook binnen: € 11.344. Daarvan is inmiddels de eerste groep van mensen met Aids te gast geweest en zijn er al weer afspraken voor volgend jaar.

Met andere woorden: er is veel in beweging op dit moment.

Wij willen **iedereen** graag bedanken. Uit naam van alle zieke mensen die van de donaties kunnen profiteren. Nu en in de toekomst! *A&G*

Bonenlabyrinth

Het is de bedoeling om in de cirkel tussen de kolommen (zie Le Gaillard 18) een labyrinth te maken. Daar hebben we de beste oplossing nog niet voor gevonden. Daarom hebben we de bonen in de groentetuin maar in labyrinth-vorm geplant. Links het resultaat en rechts wordt er geoogst. Allemaal het werk van vrijwilligers - zowel het planten als het oogsten! Bedankt allemaal. ♦

Paradijs om te sterven

Als je komt, gaat de rode loper uit. Of staat er een champagne-ontbijt voor je klaar in de koele schaduw van hoge bomen. Ze zingen voor je en er zijn koor-, opera- en dansuitvoeringen. Het is goed toeven in Le Gaillard, een imposant woongebouw ergens in het groen van de Franse Auvergne. Het is er niet eens duur en als het moet, halen ze je op uit Nederland en brengen ze je thuis. Blijven mag je er zo lang als je wilt. Je mag er zelfs sterven, en dat gebeurt dan ook. Aristos Bouïus (50) en Gerrit Schelling (45) wonen nu vijf jaar in hun droom: een huis waar zwaar zieke, stervende mensen vakantie komen vieren. Zonder bedilzucht, zonder patiënt te zijn. "Een van onze motto's is: 'Sterf niet voor je doodgaat!'", zegt Bouïus. "Dus we lachen veel en gaan als een familie met elkaar om. Gezond en ziek door elkaar heen, dat maakt hier geen enkel verschil."

Dansleraar en psycholoog stellen hun huis in Frankrijk open voor zwaar zieken
door Milco Aarts

MONTCOMBROUX-LES-MINES (Frankrijk)

Als verpleegkundigen zien ze er niet uit. Dan eerder nog als patiënt. Aristos Bouïus is lang, nogal mager, bijna altijd in het zwart. Hij heeft iets peinzends, iets afstandelijks over zich. Tot hij begint te praten, lacht en weer eens 'Briljant!' roept. Om daarna een zwaar shaggy te rollen en weer te zwijgen. Zijn echtgenoot, Gerrit Schelling, daarentegen is een spring-in-'t veld. Nu dansleraar, maar met een beetje fantasie zie je hem in een vorig leven als aapje op een draaiorgel. Ook hij is broedmager. En vol energie. Hij stuitert rond, heeft een open gezicht vol grimassen en praat zoals hij beweegt: druk, theatraal en snel. Hij zit vol ironie en kookt waanzinnig lekker.

Ze zien er dan niet uit als ziekenbroeders, maar als het moet, staan ze 's nachts elke twee uur op om een gast die verlamd is op zijn andere zij te leggen. Want alleen zo voorkom je doorliggen. Wie zelf niet meer kan eten, wordt lepel voor lepel gevoerd. Even gemakkelijk stoppen ze er later aan de andere kant zepillen in om het er weer uit te krijgen. Wassen, knippen, scheren, nee bestaat niet. Martijn, een Amsterdamse jongen met MS in een vergevorderd stadium had een onmogelijke droom: zwemmen tussen de zeeleeuwen. Het heeft het wel kunnen doen, want nee, dat bestaat er echt niet.

Twee keer per dag koken ze uitgebreid voor hun bezoek dat ze overal mee naar toe sjouwen. En tig keer per jaar rijden ze tussen Nederland en Frankrijk met twee oude ambulances om mensen op te halen en in de watten te leggen. Met een geweldig welkom bij aankomst. Dan ligt er een rode loper op de oprijlaan, dan weer staat er een prachtig gedekte tafel omder de grote bomen op het terras. Van de hel in de hemel: uit het ziekenhuis aan de champagne. "Wij schenken het, ook al zitten de mensen onder de medicijnen en mag het eigenlijk

niet", zegt Schelling. "Je hebt er bij die zeggen: 'Geef mij inderdaad maar een lekkere borrel, want over een paar maanden ben ik toch dood!'"

Kruimel

Gerrit Schelling duikt snel de keuken in, terwijl buiten de zon de wolken verdrijft in Montcombroux-les-Mines; niet meer dan een kruimel op de kaart van departement 03 in Frankrijk. De parkachtige tuin van het voormalige mijnwerkerscomplex ligt er mooi bij. Bloemen staan in bloei, vogels zingen en gasten hangen loom rond bij de tafel waar thermoskannen met koffie en thee staan. Het is ochtend en straks is er repetitie, want het is Koorweek. Aristos Bouïus - naast psycholoog, slavist, bladenmaker, vrachtwagenchauffeur en verpleegkundige ook nog afgestudeerd koördinant - geeft een cursus aan mensen die aan koorzang doen. De hele week bij het - gezonde - gezelschap zich de tanden stuk op ingewikkelde Armeense, Franse en Nederlandse liederen, soms middeleeuws, soms modern. Zaterdagavond zal er uitvoering zijn, voor een publiek van vijftig man.

Het grintpad kraakt, want Jan komt aangereden. Een vijftiger op een elektrisch karretje. Zijn rechterhand ligt als een dood vogeltje in zijn schoot. Ongeveer een jaar geleden schijnt hij een hersenbloeding te hebben gehad. Niemand die er het fijne van weet, wel weet iedereen dat Jan daar nog steeds erg boos over is. Het was zo'n actieve man, fervent zeiler ook, en nu een elektrisch karretje, dat kan hij niet ver-

stouwen. Zijn blik is stuurs en hij krijgt tijdens zijn vakantie hier nog maar twee woorden over zijn lippen: 'Hier!!' en 'godverdomme!!'. Vooral

dat laatste woord gebruikt hij veel. Zeker als hij koorleden hoort oefenen, schreeuwt Jan zijn vloek. Vervolgens rijdt hij hard weg richting dorp. Te hard soms. Buurmensen hebben hem al moeten terugbrengen omdat hij uit zijn karretje was gevlogen.

Moed

Wico Wijshaake, de tweede gast met een lichamelijke handicap, is toegankelijker ook al kan hij dan niet meer praten. Een gesprek is vaak raden naar de woorden die hij probeert te vormen. Wijshaake, veertiger, heeft ALS, een progressieve ziekte die alle spieren van het lichaam langzaam maar zeker uitschakelt. Hij ligt op een bed, bloot op een lendendoekje na. Zelf bewegen is er niet meer bij. Vroeger, toen hij nog alles kon, was Wijshaake een man die zijn inzichten heel goed

Hier treft u een exacte kopie aan van de tekst zoals die door Milco Aarts in een artikel in de Telegraaf van 7 september j.l. is geschreven. Het artikel heeft veel reacties losgemaakt. Natuurlijk komen wij daar later op terug.

kon verwoorden. Nu nog steeds, maar noodgedwongen zijn zijn verhalen oneliners geworden, vertaald door zijn vriendin, waarin humor en ironie vaak de boventoon voeren. Wonderlijk genoeg is hij een van de weinigen die echt met Jan kunnen praten. Ze spreken elkaar moed in. Jan met veel gebaren, Wico met zijn ogen en met hulp van Ria Mulder, vriendin verzorgster en tolk.

'Les Gaillards' - Frans voor 'sterke, ondeugende mannen' - is de droom van Schelling en Bouïus. "Zo rond 1994 ontstond het idee om dit te gaan doen", zegt Aristos Bouïus op een van de schaarse momenten dat hij tijd heeft om even te zitten. Een paar jaar daarvoor had hij de Belangenvereniging voor Mensen met Aids - nu de HIV-vereniging - opgericht. "Ik had toen een soort woede over wat er gebeurde, ook met mijn eigen vrienden: je gaat dood aan de liefde. Daar zit zoveel onrechtvaardigheid in. Ik heb me toen met van alles bezighouden; van het opstellen van de statuten tot het praktische werk. Vanuit die HIV-vereniging zag ik dat onze naar verluidt tolerante samenleving helemaal niet zo tolerant was naar aids-patiënten. Er bestaat nog steeds zoveel domheid over die ziekte. Daardoor heb ik veel jongens in eenzaamheid zien sterven. Op een gegeven moment dacht ik: ik kan wel weer teruggaan naar mijn eigen werk - ik was bladenmaker bij VNU en psycholoog - maar het leek me zo leeg worden, zo plat. Dan zit ik daar te lullen en een rol te spelen die me eigenlijk niet meer aanstaat. Ik wist dat ik iets anders wilde. Op een gegeven moment is het idee gekomen: mensen die hartstikke ziek zijn een leuke vakantie geven. Een huis voor iedereen: zwart, wit, man, vrouw, homo en hetero; ongeacht hun ziekte of afkomst."

➤ *vervolg van pagina 9*

Ook Gerrit Schelling was toe aan verandering. Terwijl hij in de keuken achteloos uien snijdt voor vijftig man: "Ik was dansconsulent en ik rende de hele dag van hot naar haar. Ik gaf mijn energie aan allerlei verschillende mensen. Als danser had ik bereikt wat ik wilde bereiken. Maar Aristos en ik leefden vooral langs elkaar heen, zagen elkaar bijna alleen tijdens het eten. Daarna hingen we uitgeteld voor de televisie of moesten we ons weer ergens heen haasten. En in het weekinde had hij ook niets aan me, want dan had ik last van migraine. Ik was er dus helemaal klaar voor om wat anders te doen. Wat we nu hebben is ideaal. Aristos en ik doen alles samen en zijn enorm naar elkaar toe gegroeid. Zelfs onze zangstemmen zijn meer op elkaar gaan lijken. En dit huis is onze haard. Hier is onze energie gebundeld en voel ik de meerwaarde van wat we doen. Er komen hier heel zieke mensen die bij ons geen patiënt meer zijn, maar opnieuw mens worden. Ook al heeft iemand medicijnen, als hij wijn wil, schenken we dat. Wil een vrouw die zal sterven aan longkanker roken? Goed, hier heb je een sigaret. In haar eigen wereld hoort ze al genoeg dat ze moet stoppen, ook al is ze terminaal. Ik geniet van die mensen hier. Het gaat bij zieken vanaf de eerste seconde over leven en dood. Er gebeurt iets emotioneels. Je kunt samen huilen én lachen. Je doet samen dingen die in de gewone samenleving platgewalst worden."

"Neem bijvoorbeeld Wico. Die kan in de Nederlandse maatschappij niet meer mee. Hier wel. Er komen hier veel gezonde mensen voor een cursus of een retraite. Of pelgrims, ons

huis ligt pal aan de pelgrimsroute, de GR3 naar het Spaanse Santiago del Compostella. Dan zie je die mensen hier voor het eerst het pad oplopen en dan ligt Wico daar, bloot op zijn bed. Ze zien hem, mwa, nou goed dan, even voorstellen, dus ze gaan hem een hand geven en zeggen hoe ze heten. Ik ben... Maar natuurlijk krijgen ze geen hand terug en Wico zegt ook niets. Waarom niet? Ze zijn in verwarring, maar dat geeft niks, want nou moeten ze zelf aan de bak. Een manier vinden om met hem om te gaan. En dat zien we dus bijna altijd lukken. Is trouwens ook helemaal niet moeilijk. Wij gaan met onze gasten overal heen. Naar concerten, restaurants, zelfs naar de disco hier. Dan moeten we met z'n allen vreselijk lachen als we die rolstoel langs die stoere portier naar binnen duwen."

Spruitjes

Het is avond. Diner in de muziekkamer. De tafel is prachtig gedekt voor vijftien man. De avond ervoor waren het er vijftig, trad het koor op in de theaterzaal en was het swingen tot vier uur in de ochtend. Wico ook op de dansvloer met zijn bed op wielen. Hij kon zich eraan overgeven en genoot. Ook nu heeft hij het naar zijn zin. Hij ligt op zijn bed naast een kant van de eettafel en neemt volop deel aan de conversatie. Hij is vol lof over het huis en zijn gastheren en zegt: "Ziek zijn hier wordt net zoiets als het niet lusten van spruitjes." Iedereen kauwt er even op en vindt het mooi gezegd. Wico praat door, zegt dat hij later wil terugkomen als zijn ziekte zo ver is gevorderd dat hij niet meer in zijn Utrechtse huis kan wonen. De emoties overmannen hem, de dood zo dichtbij, en hij huilt.

Bep, een arts die een dodelijke

hersentumor kreeg, kwam ook om te sterven. Twee jaar geleden belde ze op of ze mocht komen doodgaan. De twee 'sterke, ondeugende kerels' zeiden ja en ze haalden haar op. Niemand wist hoe lang het zou gaan duren. Een jaar, een maand? In dezelfde tijd kwam er een Nederlandse pelgrim langs het huis gelopen. Nico, 33, zeeman. Veertienhonderd kilometer had hij gelopen en hij moest er nog zestienhonderd. Hij had geen geld, maar wel gouden handen. Hij bleef een paar dagen en betaalde zijn kost en inwoning met klusjes. Na een paar dagen vroeg hij of het goed was als hij bleef tot Bep was gestorven, dan kon hij haar verzorgen. Bep stierf drie en een halve maand later. Toen verdween ook Nico. Hij liep zijn tocht uit en werkt nu in Nederland met gehandicapten.

Gevoelig

Honderden anderen zijn gekomen. Heel opmerkelijke gasten soms, zoals bisschop Jeroen Greveling van de Oud Episcopaal Katholieke kerk in Nederland. Maar ook Paula, 73 jaar, eenvoudig mens uit Rotterdam. En vrijwilligers. Janco die voor een jaar kwam en Laetitia uit Eindhoven die ook op pelgrimstocht voorbijliep. Het diner is opgediend. We zitten klaar en Aristos kruipt achter de vleugel, om postume nocturnes van Chopin te spelen en later het gevoelige Trois Gnossiennes van Satie. Ria Mulder begint te huilen, maar niemand die ervan opkijkt; huilen is hier geen probleem.

Niets lijkt een probleem op Les Gaillards. Maar op de laatste dag van ons verblijf komt Pitt Treuman langs. In de jaren zeventig was hij wethouder in Amsterdam, daarna werkte hij een hele zwik voorname

banen in het buitenland door. Nu is hij gepensioneerd, eigenaar van een dikke BMW, een huis in Amsterdam en een huis met zwembad in de Betuwe. Een talentvolle penningmeester dus van de Stichting Mijnsheerenland, die speciaal is opgericht om het voortbestaan van dit huis mogelijk te maken. Pitt kijkt zorgelijk over zijn brillenglazen heen. Zegt: "De beide heren schieten er nog steeds bij in. Nederlandse verzekeraars geven zo'n 250 euro per dag uit voor de verzorging van één zwaar zieke in eigen land. Maar ze vertikken het nog steeds één cent te betalen voor een verblijf in Les Gaillards. Een groep van vijfhonderd donateurs houdt de zaak draaiende, maar we hebben dringend geld nodig. Gerrit en Aristos jagen er langzaam maar zeker hun eigen spaarcenten doorheen."

"We zien wel hoe het gaat", zegt Aristos Bouius later. Hij haalt zijn schouders op als we later met een glas wijn in de salon zitten. "We hebben altijd enorme risico's genomen. Maar zo leven we nu eenmaal. Hier en nu. We zullen in het harnas moeten sterven, want een pensioen bouwen we echt niet op. Dan maar niet, denk ik dan. Ik krijg nu geen geld, maar toch leef ik in een enorme rijkdom. De glimlach, de emotie, de dankbaarheid die je terugkrijgt van deze mensen, dat betekent heel veel voor me." Partner Gerrit knikt instemmend. "We leven hier ook zo goedkoop. In Nederland moet je jam kopen, maar die maak ik hier zelf. We eten groente uit onze moestuin en we gooien nooit iets weg. Dit is wat we willen. We hebben een motto waarvoor we leven en dat luidt zo: 'Wij kunnen geen dagen aan het leven toevoegen, maar wel leven aan de dagen'. Hij glimlacht: "En volgens mij lukt dat aardig."

Voorlopige Agenda 2003

1 - 8 juni	Gereserveerd
15 - 21 juni	Massagecursus voor HETERO-mannen
22 - 28 juni	Massageweek voor HOMO-mannen
1 - 8 juli	Dans met materiaal vanuit folklore / Gerrit Schelling
11 - 18 juli	Cursus Beeldhouwen/Tekenen/Schilderen I / Gisela Heising en Wim Janzen
19 - 26 juli	Cursus Beeldhouwen/Tekenen/Schilderen II / Gisela Heising en Wim Janzen
27 juli - 4 augustus	Theatrale zangcursus voor koorzangers met middeleeuws- en renaissance-repertoire met optredens in middeleeuws stadje in de buurt
7 - 14 augustus	Dansweek met Vera Bergman

Voor alles geldt: reserveren/aanmelden/deel vooruitbetaling verplicht.
Inschrijving is nu al mogelijk.

Prijzen en verdere belangrijke details volgen later en zijn natuurlijk op aanvraag beschikbaar. Vaak (maar niet altijd, vanwege de bezetting) kunt u als u dat wilt ook extra overnachtingen bespreken om er een vakantietijd aan vast te koppelen. Natuurlijk bent u de rest van het jaar gewoon als gast welkom!

Kijk *binnenkort* (!) voor uitgebreide informatie op onze site:

lesgaillards.free.fr

Pastoor plant nieuw boompje en neemt afscheid in september!

We kappen met de priester die ons de laatste jaren veel overlast heeft bezorgd. (zie vorige Gaillard). Hij moest van de burgemeester een nieuwe boom planten! Hij gaat weg - het boompje mag blijven. ♦